

У почетку и у Енглеској је постојала индивидуална одговорност министара, али се она временом претварала у колективну јер је кабинет функционисао као хомогено политичко тело састављено од припадника исте странке. Истина, Дом комуна може да буде незадовољан радом једног министра у влади и да га принуди на оставку, но у принципу напад на једног члана владе значи и напад на целу владу. Влада као хомоген тим по правилу стаје у одбрану сваког министра, тако да Дом комуна не може да изрази неповерење једном члану јер свака таква изјава повлачи и неповерење целој влади. Овакав механизам колективне одговорности владе у Енглеској датира од 1742. када је забележен први случај да је влада поднела оставку јер је изгубила поверење Дома комуна. Ово изгласавање неповерења целој влади је доста ретко јер она има стабилну већину у парламенту па до тог изгласавања долази у изузетним ситуацијама неслоге у владајућој странци. У нормалним условима парламентарна већина се не одлучује да обара „своју владу“ и стога што тај пад владе повлачи и распуштање парламента и води у превремене парламентарне изборе. Зато се и каже да енглеска влада мање пада у парламенту а више на изборима, јер рецимо у времену између 1867. и 1906. од девет министарских криза само су две биле изазване у парламенту-изгласаним неповерењем док је седам криза било изазвано на парламентарним изборима. Енглески парламентаризам је током свог постојања еволуирао од почетног стања у коме је монарх био претежнији чинилац да би се преко система уравнотежене краљевско-парламентарне власти и парламентарне суверености данас дошло дотле да извршна власт има премоћ и да чак може и да се говори и о њеној ограниченој супрематији. У француском парламентаризму је све другачије јер се тамо развила појединачна министарска одговорност тако да пад једног министра не повлачи и пад целе владе јер су оне хетерогене и састављене од представника више странака. У француској владе падају у скупштини и њихов пад не повлачи распуштање парламента, због чега су оне слабије у односу на енглеске које су јаче и стабилније. То је и навело нашег Слободана Јовановића да тврди да у Енглеској влади води парламент док је у Француској обрнуто јер тамо скупштина заповеда владом. И у енглеском као и у континенталном (француском и др) парламентаризму кључни моменат за разумевање његовог механизма је однос између законодавне и извршне власти. За тај однос је пре свега важна политичка одговорност владе пред парламентом па је то уједно и главно средство утицаја парламента на владу. У свим варијантама парламентаризма влада (кабинет) произилази из